ଦାନିଏଲଙ୍କ ପୁସ୍ତକ - ସଂଖ୍ୟା ଅଶୀ

ଦର୍ଶନମାନଙ୍କର ଶେଷ ଏବଂ ଆରମ୍ଭ: ୧୮୮୪ ମସିହାରେ ଏଲେନ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କର ଶେଷ ସାର୍ବଜନୀନ ଦର୍ଶନ ଏବଂ ଏହାର ଗୁରୁତ୍ୱ

Jeff Pippenger
2024-02-13

୧୮୮୪ ମସିହାରେ, ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ତାଙ୍କର ଶେଷ ସାର୍ବଜନିକ ଦର୍ଶନ ପାଇଥିଲେ। ଏହା ଓରେଗନ୍‌ର ପୋର୍ଟଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସାର୍ବଜନିକ ଦର୍ଶନ ୧୮୪୪ ମସିହାରେ, ମେନ୍‌ର ପୋର୍ଟଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଯୀଶୁ ସଦା ଗୋଟିଏ ବିଷୟର ଆରମ୍ଭ ସହିତ ତାହାର ଶେଷକୁ ଚିତ୍ରିତ କରନ୍ତି।

> "1844 ମସିହାରେ ସମୟ ଅତିତ ହେବାର କିଛି ଦିନ ପରେ, ମୋ ପ୍ରଥମ ଦର୍ଶନ ମୋତେ ଦିଆଗଲା। ମୁଁ ପୋର୍ଟଲ୍ୟାଣ୍ଡରେ ଶ୍ରୀମତୀ ହେନ୍ସଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲି, ସେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ଜଣେ ପ୍ରିୟ ଭଗିନୀ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ହୃଦୟ ମୋର ସହିତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଘନିଷ୍ଠ ଭାବରେ ବାନ୍ଧାଯାଇଥିଲା; ଆମ ପାଞ୍ଚଜଣୀ, ସମସ୍ତେ ସ୍ତ୍ରୀ, ପରିବାରୀକ ବେଦୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ହାଟୁ ଗେଡ଼ିଥିଲୁ। ଆମେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବାବେଳେ, ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଶକ୍ତି ମୋ ଉପରେ ସେପରି ଆସିଲା, ଯେପରିକି ମୁଁ ପୂର୍ବେ କେବେ ଅନୁଭବ କରିନଥିଲି।"
>
> "ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେ ମୁଁ ଆଲୋକରେ ଚାରିଦିଗରୁ ଘେରାଯାଇଛି, ଏବଂ ପୃଥିବୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ, ଆଉ ଆଉ ଉପରକୁ ଉଠୁଛି। ମୁଁ ଜଗତରେ ଆଗମନ-ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ପାଇଁ ଘୁଞ୍ଚି ଦେଖିଲି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପାଇଲି ନାହିଁ; ସେତେବେଳେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର ମୋତେ କହିଲା, 'ପୁଣି ଦେଖ, ଏବଂ ଅଳ୍ପ ଉପରକୁ ଦେଖ।' ଏହା ଶୁଣି ମୁଁ ମୋର ଚକ୍ଷୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇଲି, ଏବଂ ଜଗତର ବହୁ ଉପରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ସିଧା ଓ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପଥ ଦେଖିଲି। ଏହି ପଥରେ ଆଗମନ-ବିଶ୍ୱାସୀ ଲୋକମାନେ ସେହି ନଗରୀକୁ ଯାତ୍ରା କରୁଥିଲେ, ଯାହା ପଥର ଦୂରସ୍ଥ ଶେଷ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଥିଲା। ପଥର ଆରମ୍ଭସ୍ଥଳରେ ସେମାନଙ୍କ ପଛପଟେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ସ୍ଥାପିତ ଥିଲା, ଯାହା ବିଷୟରେ ଜଣେ ଦୂତ ମୋତେ କହିଲେ ଯେ ସେହିଟି 'ମଧ୍ୟରାତ୍ରିର ଧ୍ୱନି।' [ମାଥିଉ 25:6 ଦେଖନ୍ତୁ।] ଏହି ଆଲୋକ ସମଗ୍ର ପଥ ଜୁଗୁପ୍ସାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପାଦକୁ ଆଲୋକ ଦେଉଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଠୋକର ନ ଖାଆନ୍ତି।"
>
> "ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ନିଜ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଥିବା, ସେମାନଙ୍କୁ ନଗର ପ୍ରତି ନେଇଯାଉଥିବା ଯୀଶୁଙ୍କ ଉପରେ ସ୍ଥିର ରଖିଥିଲେ, ସେମାନେ ନିରାପଦ ଥିଲେ। କିନ୍ତୁ ଶୀଘ୍ରେ କେହି କେହି କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ଏବଂ କହିଲେ ଯେ ନଗରଟି ଅଧିକ ଦୂରରେ ଅଛି, ଏବଂ ସେମାନେ ଆଶା କରିଥିଲେ ଯେ ଏହାର ପୂର୍ବରୁ ସେଠାରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାନ୍ତେ। ତାହାପରେ ଯୀଶୁ ନିଜ ଗୌରବମୟ ଦକ୍ଷିଣ ବାହୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ବାହୁଠାରୁ ଏକ ଆଲୋକ ନିସ୍ସରିତ ହେଇ ଆଗମନ-ଦଳର ଉପରେ ଦୋଳିତ ହେଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ 'ହଲ୍ଲେଲୁୟା!' ବୋଲି ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ଧ୍ୱନି କରୁଥିଲେ। ଅନ୍ୟମାନେ ଅବିବେକପୂର୍ବକ ସେମାନଙ୍କ ପଛରେ ଥିବା ସେହି ଆଲୋକକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି କହିଲେ ଯେ, ଏତେ ଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ବାହାରେ ନେଇଆସିଥିବା ଦେବତା ନୁହେଁ। ସେମାନଙ୍କ ପଛର ଆଲୋକ ନିବିଗଲା, ଯାହାର ଫଳରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ ରହିଗଲା; ଏବଂ ସେମାନେ ଠୋକର ଖାଇ ଲକ୍ଷ୍ୟଚିହ୍ନ ଓ ଯୀଶୁଙ୍କୁ ଦେଖିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଲେ, ଏବଂ ପଥରୁ ଖସି ତଳେ ଥିବା ଅନ୍ଧକାରମୟ ଓ ଦୁଷ୍ଟ ଜଗତକୁ ପଡ଼ିଗଲେ।" Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

ଆର୍ଥର ଏଲ୍. ହ୍ୱାଇଟ୍, ଯିଏ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ନାତି, ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ଏଲେନ୍ ହ୍ୱାଇଟଙ୍କ ଛଅ-ଖଣ୍ଡୀୟ ଜୀବନୀରେ, ସେ 1893 ମସିହାର General Conference Session ରେ ଜନ୍ ଲଫବରୋଙ୍କ ଦିଆଯାଇଥିବା ଗୋଟିଏ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି।

> "ଲଫବରୋ, ନଅ ବର୍ଷ ପରେ ହୋଇଥିବା ଜେନେରାଲ୍ କନ ୍ଫରେନ ୍ସ ଅଧିବେଶନରେ ଏକ ଭାଷଣ ଦେଇ କହିଥିଲେ:
> "ମୁଁ ସିଷ୍ଟ ର ହ ୍ୱାଇଟ୍ ଙ୍କ ୁ ଦର୍ଶନରେ ପ୍ର ାୟ ପଚାଶଥର ଦେଖିଛି। ପ୍ର ଥମ ଥର ପ୍ର ାୟ ଚାଳିଶ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା.... ତାଙ୍କ ର

ଶେଷ ସାର୍ବଜନିକ ଦର୍ଶନ 1884 ମସିହାରେ, ଓରେଗନ୍ ର ପୋର୍ଟଲ୍ୟା ।ଣ୍ଡ ର ଶିବିରସ୍ଥ ଳରେ ହୋଇଥିଲା।" Ellen White Biography, volume 3, 256.

୧୮୮୪ ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଦର୍ଶନ ପାଇବାକୁ ଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବେ ଘଟିଥିବା ଦର୍ଶନମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଆରମ୍ଭର ଠିକ୍ ଚାଳିଶି ବର୍ଷ ପରେ ଶେଷ ହୋଇଗଲେ, ଏବଂ ଆରମ୍ଭିକ ଓ ଶେଷ ଉଭୟ ଖୋଲା ଦର୍ଶନ "Portland" ନାମକ ସହରମାନରେ ଘଟିଥିଲା। ପ୍ରଥମ ସହରଟି ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରର ପୂର୍ବ ଉପକୂଳରେ ଥିଲା, ଶେଷ ସହରଟି ପଶ୍ଚିମ ଉପକୂଳରେ ଥିଲା। କେହି କେହି ହୋଇପାରେ ଯୁକ୍ତି କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିବେ ଯେ, ଏହି ତଥ୍ୟ ମାନବୀୟ ସଂଯୋଗ ଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ନୁହେଁ; ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିପାରନ୍ତି ଯେ, ଖୋଲା ଦର୍ଶନମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ପ୍ରଭୁ ଚାଳିଶି ବର୍ଷ ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକର ଶେଷ କଲେ।

ବାସ୍ତବିକ କାରଣ ହେଉଛି, ମିଲେରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋଳନକୁ ଯେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବାଣୀର ଦାନ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହା ପ୍ରତି ବଢୁଥିବା ଅନାଜ୍ଞାକାରିତା ଓ ବିଦ୍ରୋହ।

"ମୁଁ ଓକଲ୍ୟାଣ୍ଡକୁ ଆସିବା ପରେ, ବ୍ୟାଟଲ୍ କ୍ରିକ୍‌ର ପରିସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ ଗଭୀର ଭାରବୋଧ ମୋର ଉପରେ ପଡ଼ିଥିଲା; ଏବଂ ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ ଅସମର୍ଥ ଥିଲି। ମୁଁ ଜାଣୁଥିଲି ଯେ ଅବିଶ୍ୱାସର ଖମିର କାର୍ଯ୍ୟରତ ଥିଲା। ଯେମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବାକ୍ୟର ସ୍ପଷ୍ଟ ଆଜ୍ଞାକୁ ଅବହେଳା କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ସେହି ସାକ୍ଷ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ମଧ୍ୟ ଅବହେଳା କରୁଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ବାକ୍ୟ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ଅନୁରୋଧ କରୁଥିଲେ। ଗତ ଶୀତକାଳରେ ମୁଁ ହିଲ୍ଡସବର୍ଗକୁ ଯାଇଥିବା ସମୟରେ, ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ବହୁତ ନିମଗ୍ନ ଥିଲି ଏବଂ ଚିନ୍ତା ଓ ଶୋକର ଭାରରେ ନତ ଥିଲି। କିନ୍ତୁ ମୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଥିବାବେଳେ ଏକ ସମୟରେ ପ୍ରଭୁ ଅନ୍ଧକାରକୁ ହଟାଇଦେଲେ, ଏବଂ ଏକ ମହାନ ଆଲୋକ କକ୍ଷକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଲା। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜଣେ ଦୂତ ମୋର ପାଖେ ଥିଲେ, ଏବଂ ମୋତେ ଲାଗିଲା ଯେ ମୁଁ ବ୍ୟାଟଲ୍ କ୍ରିକ୍‌ରେ ଅଛି। ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କର ପରାମର୍ଶସଭାମାନଙ୍କରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିଲି; ମୁଁ ଉଚ୍ଚାରିତ ବଚନଗୁଡ଼ିକୁ ଶୁଣିଲି, ମୁଁ ଏମିତି କଥା ଦେଖିଲି ଓ ଶୁଣିଲି, ଯାହାକୁ, ଯଦି ଈଶ୍ୱର ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି, ମୁଁ ଚାହେଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ମୋର ସ୍ମୃତିରୁ ସଦା ପାଇଁ ମିଟିଯାଉ। ମୋର ପ୍ରାଣ ଏତେ ଗଭୀରରେ ଆହତ ହୋଇଥିଲା ଯେ, ମୁଁ କ'ଣ କରିବି କିମ୍ବା କ'ଣ କହିବି, ତାହା ଜାଣିପାରୁ ନଥିଲି। କେତେକ କଥା ମୁଁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବି ନାହିଁ। ମୋତେ ଆଦେଶ ଦିଆଗଲା ଯେ, ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜଣାଇବି ନାହିଁ, କାରଣ ଅଧିକ କିଛି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରକାଶ ପାଇବାକୁ ବାକି ଥିଲା।"

"ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଆଲୋକକୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ତାହାର କିରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଜନମାନଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ମୋତେ କୁହାଯାଇଥିଲା। ମୁଁ ପତ୍ରିକାମାନଙ୍କର ଲେଖାମାନରେ ଏହି କାମ କରୁଥିଲି। ମାସମାନ ଧରି ପ୍ରାୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଭାତରେ ମୁଁ ତିନିଟାବେଳେ ଉଠୁଥିଲି, ଏବଂ ବ୍ୟାଟଲ୍ କ୍ରିକ୍‌ରେ ମୋତେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଶେଷ ଦୁଇଟି ସାକ୍ଷ୍ୟ ପରେ ଲେଖାଯାଇଥିବା ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ସଂଗ୍ରହ କରୁଥିଲି। ମୁଁ ଏହି ବିଷୟଗୁଡ଼ିକୁ ଲେଖି ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇଦେଉଥିଲି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ନିଜ ପ୍ରତି ଯଥୋଚିତ ଯତ୍ନ ନେବାକୁ ଅବହେଳା କରିଥିଲି, ଏବଂ ତାହାର ପରିଣାମ ଏହା ହେଲା ଯେ ମୁଁ ସେହି ଭାର ତଳେ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି; ମୋର ସମସ୍ତ ଲେଖା ସମାପ୍ତ ହୋଇନଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣ ସମ୍ମିଳନୀରେ ତୁମମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିପାରୁଥାନ୍ତା।"

"ପୁନର୍ବାର, ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଥିବାବେଳେ, ପ୍ରଭୁ ଆପଣଙ୍କୁ ପ୍ରକାଶ କଲେ। ମୁଁ ପୁଣିଥରେ ବ୍ୟାଟଲ୍ କ୍ରିକ୍‌ରେ ଥିଲି। ମୁଁ ଅନେକ ଘରରେ ଥିଲି ଏବଂ ଆପଣମାନଙ୍କର ଟେବୁଲଗୁଡ଼ିକ ଚାରିପାଖେ ଆପଣମାନଙ୍କର କଥା ଶୁଣିଲି। ବିସ୍ତୃତ ବିବରଣୀମାନଙ୍କୁ ଏବେ କହିବା ପାଇଁ ମୋର କୌଣସି ସ୍ୱାଧୀନତା ନାହିଁ। ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବାକୁ ମୋତେ କେବେ ଡାକା ନ ପଡୁ ବୋଲି ମୁଁ ଆଶା କରେ। ମୋତେ ଆହୁରି କିଛି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚମତ୍କାରକ ସ୍ୱପ୍ନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା।"

"ତୁମେ କେଉଁ ସ୍ୱ ରକୁ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ର ସ୍ୱ ର ବୋଲି ସ୍ୱ ୀକାର କରିବ? ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ପାଖରେ ତୁମର ଭୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ତୁମର ପଥକୁ ଯେପରି ଅଛି ସେପରି ତୁମକୁ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ କେଉଁ ଶକ୍ତ ି ସଞ୍ଚ ିତ ଅଛି? ମଣ୍ଡ ଳୀରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ଶକ୍ତ ି ଅଛି? ଯଦି ତୁମେ ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ଅନିଶ୍ଚ ିତତାର ଛାୟା ଏବଂ ସନ୍ଦେ ହର ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ସମ୍ଭ ାବନା ଦୂର ହେବା ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ ବିଶ୍ୱ ାସ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱ ୀକାର କର, ତେବେ ତୁମେ କେବେମଧ ବିଶ୍ୱ ାସ କରିବ ନାହିଁ। ଯେ ସନ୍ଦେ ହ ସମ୍ପ ୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞ ାନ ଦାବି କରେ, ସେ କେବେମଧ ବିଶ୍ୱ ାସକୁ ସ୍ୱ ୀକାର କରିବ ନାହିଁ। ବିଶ୍ୱ ାସ ପ୍ର ମାଣ ଉପରେ ଭିତ୍ତ ି କରେ, ପ୍ର ତ୍ୟ କ୍ଷ ସିଦ୍ଧ ି ଉପରେ ନୁହେଁ। ପ୍ର ଭୁ ଆମ ପାଖରୁ କର୍ତ୍ତ ବ୍ୟ ର ସ୍ୱ ରକୁ ଅନୁସରଣ

> କରିବାକୁ ଆଶା କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ୱରମାନେ ଆମକୁ ବିପରୀତ ପଥ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରୁଛନ୍ତି। ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ କହୁଥିବା ସ୍ୱରକୁ ପୃଥକ କରି ଚିହ୍ନିବା ପାଇଁ ଆମ ପକ୍ଷରୁ ଗମ୍ଭୀର ମନୋଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ। ଆମେ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରି ତାହାକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ହେବ, ଏବଂ କୌଣସି ତର୍କବିତର୍କ କିମ୍ବା ସମଝୌତା ବିନା ବିବେକର ସ୍ୱରକୁ ମାନିବାକୁ ହେବ, ନହେଲେ ତାହାର ପ୍ରେରଣା ଥମ୍କିଯିବ ଏବଂ ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ଆବେଗ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବ। ପ୍ରଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସେ, ଯେମାନେ ତାଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଶୁଣିବା ଓ ମାନିବାକୁ ନ ଥିବା ନିଶ୍ଚୟ କରି ପ୍ରତିରୋଧ କରିନାହାନ୍ତି। ଏହି ସ୍ୱର ସତର୍କବାଣୀରେ, ପରାମର୍ଶରେ, ତିରସ୍କାରରେ ଶୁଣାଯାଏ। ଏହା ତାଙ୍କ ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଲୋକର ସନ୍ଦେଶ। ଯଦି ଆମେ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରର ଡାକ କିମ୍ବା ଅଧିକ ଭଲ ସୁଯୋଗ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁ, ତେବେ ଆଲୋକ ପ୍ରତ୍ୟାହୃତ ହୋଇପାରେ, ଏବଂ ଆମେ ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ିଦିଆଯିବୁ।" Testimonies, volume 5, 68.

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ ଯେ, ଯଦି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତ୍ରୀ ଭାବେ ତାଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅବିରତ ବିଦ୍ରୋହ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ, ତେବେ "ଆଲୋକ ହଟାଇ ନିଆଯାଇପାରେ, ଏବଂ" ଲାଓଦିକିଆନ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ୍ମାନେ "ଅନ୍ଧକାରରେ ଛାଡ଼ି ଦିଆଯିବ।" ୧୯୧୫ ମସିହାରେ, ସେହି ଆଲୋକ ହଟାଇ ନିଆଯାଇଥିଲା। ଈଶ୍ୱର ଯେତେବେଳେ ଇଛା କରନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଜଣେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା କିମ୍ବା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଉଠାଇବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣରୂପେ ସମର୍ଥ ଥିଲେ ଏବଂ ଅଛନ୍ତି। ସେ ଏଲିୟାହଙ୍କ ପରେ ଏଲିଶାଙ୍କୁ ଉଠାଇଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ୧୯୧୫ ପରେ କୌଣସି ଜୀବିତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ଉଠାଇ ଦିଆଯାଇନଥିଲେ, କାରଣ ପ୍ରଭୁ "ଆଲୋକ ହଟାଇ ନେଇଥିଲେ।"

ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ଦର୍ଶନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୁହିଲେ, ସେଠାରେ ତିନୋଟି କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ ଥିଲା। ପ୍ରଥମ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ ଚାଳିଶ ବର୍ଷର ଥିଲା, ଯେଉଁଠାରେ ଦର୍ଶନସବୁ ସାର୍ବଜନୀନ ଭାବେ ଘଟୁଥିଲା, ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଯାହା ଦର୍ଶନ ଘଟିବାବେଳେ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କ ମନରେ ସେହି ଦାନକୁ ସ୍ଥାପିତ କରିବା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ଥିଲା। ପରେ 1884 ରୁ ଆରମ୍ଭ କରି 1915 ମସିହାରେ ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ଦର୍ଶନ ଓ ସ୍ୱପ୍ନ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଯାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକ ନିଜସ୍ୱ ଭାବେ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ତୃତୀୟ କାଳପର୍ଯ୍ୟାୟ 1915 ମସିହାରେ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଏବଂ ଏହା ସେହି ପ୍ରମାଣ ପ୍ରଦାନ କଲା ଯେ ଲାଓଡିସିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଷ୍ଟ୍ ଧର୍ମତ୍ୟାଗର ଅନ୍ଧକାରରେ ଥିଲା।

ପ୍ରାଚୀନ ଇସ୍ରାଏଲ ଆଧୁନିକ ଇସ୍ରାଏଲଙ୍କୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ ଦର୍ଶାଏ, ଏବଂ ଏଲୀ ଓ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ପୁଅ ହୋଫ୍ନୀ ଓ ଫିନହାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣବିକଶିତ ବିଦ୍ରୋହର ସେହି କାଳରେ "ଖୋଲା ଦର୍ଶନ" କୌଣସି ଥିଲା ନାହିଁ। ଏହାର କାରଣ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ଘୋର ଅବାଧ୍ୟତା ଓ ବିଦ୍ରୋହ। ପରମେଶ୍ୱର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ।

> "ଏଲୀଙ୍କ ଘରାଣାକୁ ଆଉ ଏକ ସତର୍କବାଣୀ ଦିଆଯିବାକୁ ଥିଲା। ପରମେଶ୍ୱର ମହାଯାଜକ ଓ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ସହିତ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ କରିପାରୁନଥିଲେ; ସେମାନଙ୍କର ପାପ ଏକ ଘନ ମେଘ ପରି ତାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟକୁ ବାଧା ଦେଇଥିଲା। କିନ୍ତୁ ଅଧର୍ମର ମଧ୍ୟରେ ଶିଶୁ ସାମୁଏଲ ସ୍ୱର୍ଗ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠାବାନ ରହିଲା, ଏବଂ ଏଲୀଙ୍କ ଘରାଣା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦଣ୍ଡାଦେଶର ସନ୍ଦେଶ ପରାତ୍ପରଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱକ୍ତା ଭାବେ ସାମୁଏଲଙ୍କର ନିଯୁକ୍ତି ଥିଲା।"

> "'ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କର ବାକ୍ୟ ଦୁର୍ଲଭ ଥିଲା; ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଦର୍ଶନ କିଛି ଥିଲା ନାହିଁ। ଏବଂ ସେହି ସମୟରେ, ଏଲୀ ନିଜ ସ୍ଥାନରେ ଶୟନ କରିଥିବା ବେଳେ, ତାଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଧୂସର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ଯେପରି ସେ ଦେଖି ପାରୁ ନଥିଲେ; ଏବଂ ଯେବେ ସଦାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିରରେ, ଯେଉଠାରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସିନ୍ଦୁକ ଥିଲା, ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରଦୀପ ନିବିଯିବା ପୂର୍ବରୁ, ଶାମୁଏଲ ଶୋଇଥିଲେ; ସେତେବେଳେ ସଦାପ୍ରଭୁ ଶାମୁଏଲଙ୍କୁ ଡାକିଲେ।' ସେହି ସ୍ୱରଟି ଏଲୀଙ୍କର ବୋଲି ଭାବି, ଶିଶୁଟି ଶୀଘ୍ର ପୁରୋହିତଙ୍କ ଶଯ୍ୟାପାଶକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲା ଏବଂ କହିଲା, 'ମୁଁ ଏଠାରେ ଅଛି; କାରଣ ଆପଣ ମୋତେ ଡାକିଥିଲେ।' ଉତ୍ତର ମିଳିଲା, 'ମୋ ପୁଅ, ମୁଁ ଡାକି ନାହିଁ; ପୁଣି ଯାଇ ଶୋଇପଡ଼।' ତିନିଥର ଶାମୁଏଲଙ୍କୁ ଡାକାଗଲା, ଏବଂ ତିନିଥର ସେ ଏହିପରି ପ୍ରତିଉତ୍ତର ଦେଲେ। ତାହାପରେ ଏଲୀ ନିଶ୍ଚିତ ହେଲେ ଯେ ସେହି ରହସ୍ୟମୟ ଡାକ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସ୍ୱର ଥିଲା। ପ୍ରଭୁ ନିଜ ଚୟିତ ସେବକ, ଧୂସର କେଶଯୁକ୍ତ ସେହି ବୃଦ୍ଧ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି, ଜଣେ ଶିଶୁ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ। ଏହା ନିଜେ ଏଲୀ ଓ ତାଙ୍କ ଗୃହପରିବାର ପାଇଁ ଏକ କଟୁ, ତଥାପି ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ, ଭର୍ତ୍ସନା ଥିଲା।" Patriarchs and Prophets, 581.

ଏଲୀଙ୍କ ଗୃହର ଧର୍ମତ୍ୟ ।ଗରେ କୌଣସି ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଦର୍ଶନ ନଥିଲା, କାରଣ ସେହି ଦିନମାନଙ୍କ ରେ ପ୍ର ଭୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ "ମୂଲ୍ୟ ବାନ" ଥିଲା। "ମୂଲ୍ୟ ବାନ" ବୋଲି ଅନୁବାଦିତ ହେବ୍ର 1 ଶବ୍ଦ ର ଅର୍ଥ "ଦୁର୍ଲଭ"। 1844 ରୁ 1884 ପର୍ଯ୍ୟ ନ୍ତ , ଲାଓଦିକୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟ ିଜ ୍ଣକୁ "ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଦର୍ଶନ" ଦିଆଯାଇଥିଲା। ଏହା ପ୍ର ଥମେ ଫିଲାଦେଲଫୀୟ ମିଲେରାଇଟ୍ ଆନ୍ଦୋ ।ଳନର ଇତିହାସରେ ସ୍ଥ ।ପିତ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ 1856 ମସିହାରେ ଏହା ଚିହ୍ନ ିତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ଯେ ଫିଲାଦେଲଫୀୟ ଆନ୍ଦୋ ।ଳନ ଲାଓଦିକୀୟ ଆନ୍ଦୋ ।ଳନକୁ ପରିବର୍ତ୍ତ ିତ ହୋଇଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସ୍ପ ଷ୍ଟ ଦର୍ଶନମାନେ ଚାଲିଥିଲେ, କାରଣ ଈଶ୍ୱ ର ଦୀର୍ଘସହିଷ୍ଣୁ ଓ କୃପାମୟ।

ତାପରେ 1863 ମସିହାରେ ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, କିନ୍ତୁ "open visions" 1884 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଲା। ତାପରେ ଗୋଟିଏ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲା। ଇଜିକିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ, ଚାରିଟି ଘୃଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସ୍ୱଭାବରେ କ୍ରମେ ବୃଦ୍ଧିଶୀଳ ଭାବେ ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି। 1884 ପ୍ରଥମ ପିଢ଼ିର ପ୍ରାୟ ସମାପ୍ତି ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ପିଢ଼ିର ଆରମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ଆଡଭେଣ୍ଟ ଇତିହାସ ଲିପିବଦ୍ଧ କରେ ଯେ 1881 ମସିହାରେ, ଏବଂ ପୁନର୍ବାର 1882 ମସିହାରେ, ବିଦ୍ରୋହରେ ଦୁଇଟି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବୃଦ୍ଧି ଘଟିଥିଲା।

1881 ମସିହାରେ, ଜେନେରାଲ୍ କନଫରେନ୍ସର ସଭାପତି (ଜର୍ଜ ବଟଲର) *Review and Herald* ରେ ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳାବଦ୍ଧ ପ୍ରବନ୍ଧ ଲେଖି ପ୍ରକାଶ କଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ଯୁକ୍ତି ଦେଲେ ଯେ ବାଇବେଲର କେତେକ ଅଂଶ ଅନ୍ୟ ଅଂଶଗୁଡ଼ିକଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରେରିତ; ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରବନ୍ଧମାନଙ୍କର ଶେଷରେ ସେ ବାସ୍ତବରେ ବାଇବେଲର କିଛି ଅଂଶକୁ ପ୍ରେରିତ ନୁହେଁ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ ମଧ୍ୟ କଲେ। ଏହାପରେ 1882 ମସିହାରେ, ପ୍ରକାଶନ କାର୍ଯ୍ୟର ଜଣେ ନେତା ଏବଂ ସେ ସମୟରେ ଶିକ୍ଷା କାର୍ଯ୍ୟର ମଧ୍ୟ ନେତା ଥିବା ଉରିଆ ସ୍ମିଥ୍ ଏହା ଶିକ୍ଷା ଦେବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ସିଷ୍ଟର ହ୍ୱାଇଟଙ୍କୁ ଭବିଷ୍ୟତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପୂର୍ବାଭାସ କିମ୍ବା ଅତୀତର ପବିତ୍ର ଇତିହାସ ଦେଖାଯାଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରେରିତ ଥାଏ; କିନ୍ତୁ ସେ ଯୁକ୍ତି କଲେ ଯେ, ଯେତେବେଳେ ସେ ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରୁଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ତାହା କେବଳ ତାଙ୍କର ମାନବୀୟ ମତାମତ ମାତ୍ର ଥିଲା।

୧୮୮୧ ମସିହାରେ, ଚର୍ଚ୍ଚର ଅଧକ୍ଷଙ୍କୁ ମାଧ୍ୟମ କରି, ଶୟତାନ କିଙ୍ଗ ଜେମ୍ସ ବାଇବେଲର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ବିରୋଧରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ ଆରମ୍ଭ କଲା; ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ, ଶିକ୍ଷା ଓ ପ୍ରକାଶନ କାର୍ଯ୍ୟର ନେତା ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାର କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ଉପରେ ଏକ ସଦୃଶ ଆକ୍ରମଣ ଚାଳାଇଲେ। ୧୮୮୪ ଠାରୁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଏହା ଯେ, ସେହି ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ପ୍ରକାଶ୍ୟ ଦର୍ଶନ ନଥିଲା। ୧୮୬୩ ଠାରୁ ୧୮୮୧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ବିଦ୍ରୋହ ବଢ଼ି ବାଇବେଲ ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ସମାବେଶ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଆଉ କେବଳ ଭିତ୍ତିସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନମାତ୍ରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁନଥିଲା।

ଏଜିକିଏଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥିବା ସେହି ଚାରିଟି ଘୃଣିତ କାର୍ଯ୍ୟ ପୁରାତନ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂପାଦିତ ହୋଇଥାଏ, ଯେଉଁମାନେ ଯିରୂଶାଲେମର ନେତୃତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି; ଏବଂ ଏହା 1863 ମସିହାରେ ଲାଓଦିକିୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଭାବରେ ଏକ ଆଇନସମ୍ମତ ମଣ୍ଡଳୀୟ ସଂସ୍ଥା ରୂପେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା। ସେହି ସମୟରେ Review and Herald ରେ ଏକ ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାର ଲେଖକତ୍ୱ କେତେକ ଇତିହାସବିଦ୍ James Whiteଙ୍କୁ ଦାୟୀ କରନ୍ତି, ଯଦ୍ୟପି ସେହି ପ୍ରବନ୍ଧର ଦଲିଲପତ୍ର ଆସଲେ Uriah Smithଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ଲେଖକ ବୋଲି ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ସୂଚାଏ। ଯାହାହେଉ, ଯିରୀହୋକୁ ପୁନର୍ନିର୍ମାଣ କରିବାବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବା ଶାପ James Whiteଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ପୂରଣ ହୋଇଥିଲା, ଏବଂ ଜାଲିଆତ 1863 ଚାର୍ଟ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି Uriah Smith ଥିଲେ। 1881 ସୁଦ୍ଧା, General Conferenceର ଅଧକ୍ଷ Review and Herald ରେ ଏମିତି ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ବାଇବେଲର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାରତ୍ୱ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତର୍କ କରାଯାଉଥିଲା; ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷରେ Uriah Smith ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମାର ଅଧିକାରତ୍ୱ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆକ୍ରମଣ ଆରମ୍ଭ କଲେ।

ଯେ ପ୍ର ।ଚୀନ ପୁରୁଷମାନେ ରକ୍ଷ କ ହେବାକୁ ଥିଲେ, ସେମାନେ ଏକ ପ୍ର କାଶ୍ୟ ଆକ୍ର ମଣରେ ଅଗ୍ର ସର ହେଉଥିଲେ, ଯାହାର ଆରମ୍ଭ ହେଲା ମିଲରଙ୍କ ସ୍ୱ ପ ୍ନରେ ପ୍ର ତିନିଧିତ ଏବଂ ହବକ୍କୂକଙ୍କ ଦୁଇଟି ପଟିଆ ଉପରେ ଚିତ୍ର ିତ ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଆକ୍ର ମଣ ସହିତ। ସେଠାରୁ ସେମାନେ ବାଇବେଲ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟ ଦ୍ୱ ।ଣୀର ଆତ୍ମ ।ର ଦୁଇ ସାକ୍ଷ 1 ଉପରେ ଆକ୍ର ମଣ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ। ସେହି ସମୟାବଧିରେ (୧୮୮୦-ର ଆରମ୍ଭ ିକ ଦଶକରେ), ସ୍ୱ ।ସ୍ଥ ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ର ନେତା John H. Kellogg, ଚର୍ଚ୍ଚ ର ନେତୃତ୍ୱ ମଣ୍ଡ ଳୀ ମଧ୍ୟ ରେ ସର୍ବେଶ୍ୱ ରବାଦର ଆଧ ।ତ୍ମ ିକତା ପ୍ର ବେଶ କରାଇବାକୁ

ଆରମ୍ଭ କଲେ। ୧୮୮୧ ମସିହାରେ James Whiteଙ୍କୁ ଶେଷ ବିଶ୍ର ।ମ ଦିଆଗଲା, ଏବଂ Sister White ଚର୍ଚ୍ଚ ର
ଶିକ୍ଷ ।ଗତ, ସ୍ୱ ।ସ୍ଥ ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀ ୀୟ ଏବଂ ରାଜନୈତିକ ଗଠନର ନେତୃତ୍ୱ ମଣ୍ଡ ଳୀଙ୍କ ବୃଦ୍ଧି ଶୀଳ ବିଦ୍ରୋ ।ହର ମଧ ଭାଗରେ ଥିଲେ

୧୮୫୬ ମସିହାରେ ଆସିଥିବା ସେହି ସନ୍ଦେଶ—ଯାହା "ସାତ ସମୟ" ବିଷୟକ ବୃଦ୍ଧିତ ଆଲୋକ ଥିଲା, ଏବଂ ଲାଓଦିକିୟାକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସନ୍ଦେଶ ମଧ—ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ୧୮୮୮ ମସିହାରେ ମିନିଆପୋଲିସ୍‌ର ସାଧାରଣ ସମ୍ମେଳନରେ, ଏଲ୍ଲୁର୍ସ ଜୋନ୍ସ ଏବଂ ୱାଗୋନର୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରସ୍ତୁତ ସନ୍ଦେଶ ମାଧ୍ୟମରେ, ସେହି ସମାନ ସନ୍ଦେଶକୁ ପୁନର୍ବାର ଦେବା। ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ କୌଣସି ନୂତନ ସନ୍ଦେଶ ନଥିଲା; ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କଲେ ଯେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିଥିଲେ, ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଲେ ଯେ ସେହି ବିଦ୍ରୋହୀମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଯେ ଜୋନ୍ସ ଏବଂ ୱାଗୋନରଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତିରୋଧ ପୁରୁଣା ସୀମାଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ସୁରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା, ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ପୁରୁଣା ଭିତ୍ତିସ୍ତମ୍ଭମାନେ ମଧ ଅଟନ୍ତି। ସେମାନଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହ ପ୍ରକାଶ କଲା ଯେ ୧୮୮୮ ସାଲ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସି ସେମାନେ ଆଉ ଭିତ୍ତିସ୍ତମ୍ଭଗୁଡ଼ିକ କ'ଣ ତାହା ବୁଝୁନଥିଲେ; ଅର୍ଥାତ୍, ମୂଳଭୂତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଧର୍ମିକତାକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସୀମାଚିହ୍ନମାନଙ୍କ ଏବଂ ୱିଲିଅମ୍ ମିଲରଙ୍କ ନିୟମମାନଙ୍କ ପରିପ୍ରେକ୍ଷିତରେ ସେ କହିଥିଲେ:

> "ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମ କ'ଣରେ ଗଠିତ, ସତ୍ୟ କ'ଣ, ଆମେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସ ଗ୍ରହଣ କରିଛୁ ସେହି ବିଶ୍ୱାସ କ'ଣ, ବାଇବେଲର ନିୟମମାନେ କ'ଣ—ସର୍ବୋଚ୍ଚ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱରୁ ଆମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସେହି ନିୟମମାନେ କ'ଣ—ଏହାମାନଙ୍କୁ ଆମେ ନିଜେ ଜାଣିବା ଉଚିତ। ଏମିତି ଅନେକେ ଅଛନ୍ତି ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଭିତ୍ତି କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କାରଣ ବିନା, ବିଷୟଟିର ସତ୍ୟତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପ୍ରମାଣ ବିନାହିଁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି। ଯଦି କୌଣସି ଧାରଣା ତାଙ୍କର ପୂର୍ବଧାରିତ ମତାମତ ସହିତ ସମନ୍ୱୟ ରଖେ, ସେମାନେ ତାହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ସତ୍ୱର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାନ୍ତି। ସେମାନେ କାରଣରୁ ଫଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ନାହାନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥ ଭିତ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାର ସମୟରେ ସେମାନେ ଦେଖିବେ ଯେ ସେମାନେ ବାଲୁ ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରିଛନ୍ତି।"

> "ଯେ ବ୍ୟ କ୍ତି ନିଜର ବର୍ତ୍ତ ମାନର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞ ।ନରେ ନିଜକୁ ସନ୍ତୁ ଷ୍ଟ ରଖେ, ଏବଂ ଏହାକୁ ନିଜର ମୋକ୍ଷ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟ ।ପ୍ତ ବୋଲି ଭାବେ, ସେ ଏକ ଘାତକ ଭ୍ର ମରେ ବିଶ୍ର ।ମ କରୁଛି। ଅନେକେ ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ମ ତ ଯୁକ୍ତି ରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ସୁସଜ୍ଜି ତ ନୁହନ୍ତି, ଯାହାଦ୍ୱ ।ରା ସେମାନେ ଭୁଲକୁ ପରିଚ୍ଛେ ଦ କରିପାରିବେ ଏବଂ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ର ଚାରିତ ସମସ୍ତ ପାରମ୍ପ ରିକ ପ୍ର ଥା ଓ ଅନ୍ଧ ବିଶ୍ୱ ।ସକୁ ନିନ୍ଦ । କରିପାରିବେ। ଶୟତାନ ନିଜର ଧାରଣାମାନଙ୍କୁ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ଉପାସନାରେ ପ୍ର ବେଶ କରାଇଛି, ଯେପରି ସେ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ଙ୍କ ସୁସମାଚାରର ସରଳତାକୁ ବିକୃତ କରିପାରେ। ବର୍ତ୍ତ ମାନର ସତ୍ୟ କୁ ବିଶ୍ୱ ।ସ କରୁଛୁ ବୋଲି ଦାବି କରୁଥିବା ଅନେକେ, ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କୁ ଏକବାର ପାଇଁ ସମର୍ପିତ ହୋଇଥିବା ସେହି ବିଶ୍ୱ ।ସ କ'ଣ—ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ ରେ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ , ମହିମାର ଆଶା—ତାହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପୁରୁଣା ସୀମାଚିହ୍ନ ଗୁଡ଼ିକୁ ସୁରକ୍ଷ । କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଗୁନଗୁନା ଓ ଉଦାସୀନ। ପ୍ରେ ମ ଓ ବିଶ୍ୱ ।ସର ପ୍ର କୃତ ଶକ୍ତି କୁ ନିଜ ଅନୁଭବରେ ବୁନି ନେବା ଏବଂ ତାହାକୁ ଅଧିକାର କରିବାର ଅର୍ଥ କ'ଣ, ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ବାଇବେଲର ନିକଟ ଅଧ ୟନକାରୀ ନୁହନ୍ତି, ବରଂ ଆଳସୀ ଓ ଅମନୋଯୋଗୀ। ଯେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ର ର ପଦ୍ୟ ।ଂଶଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ମତଭେଦ ଉଦ୍ଭ ବ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଯେମାନେ ଉଦ୍ଦେ ଶ୍ୟ ପୂର୍ବକ ଅଧ ୟନ କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜେମାନେ କ'ଣ ବିଶ୍ୱ ।ସ କରନ୍ତି ତାହାରେ ଦୃଢ଼ ନୁହନ୍ତି, ସେମାନେ ସତ୍ୟ ରୁ ବିମୁଖ ହୋଇଯାନ୍ତି। ଆମେ ସମସ୍ତ ଙ୍କ ଉପରେ ଦିବ୍ୟ ସତ୍ୟ କୁ ଯତ୍ନ ପୂର୍ବକ ଅନୁସନ୍ଧ ।ନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟ କତାକୁ ଗଭୀରଭାବେ ପ୍ର ଭାବିତ କରିବା ଉଚିତ, ଯେପରି ସେମାନେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ସତ୍ୟ କ'ଣ ତାହା ନିଶ୍ଚ ୟରୂପେ ଜାଣନ୍ତି। କେହି କେହି ବହୁତ ଜ୍ଞ ।ନର ଦାବି କରନ୍ତି ଏବଂ ନିଜର ଅବସ୍ଥ ।ରେ ସନ୍ତୁ ଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ର କୌଣସି ଅଧିକ ଉତ୍ସ ।ହ ନାହିଁ, ପରମେଶ୍ୱ ର ପାଇଁ ଏବଂ ଯେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମ ।ଙ୍କ ପାଇଁ ଖ୍ରୀ ଷ୍ଟ ମରିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ର ତି କୌଣସି ଅଧିକ ଉତ୍କ ଟ ପ୍ରେ ମ ନାହିଁ, ଯେପରି ସେମାନେ କେବେ ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କୁ ଜାଣିନଥାନ୍ତେ । ସେମାନେ ବାଇବେଲ ପଢ଼ନ୍ତି ନାହିଁ [ଏହି ଉଦ୍ଦେ ଶ୍ୟ ରେ] ଯେ ତାହାର ମଜ୍ଜ । ଓ ସାରକୁ ନିଜ ଆତ୍ମ ।ର ପାଇଁ ଆତ୍ମ ସାତ୍ କରିପାରନ୍ତି। ସେମାନେ ଏହାକୁ ନିଜମାନଙ୍କ ସହିତ କହୁଥିବା ପରମେଶ୍ୱ ରଙ୍କ ସ୍ୱ ର ବୋଲି ଅନୁଭବ କରନ୍ତି ନାହିଁ। କିନ୍ତୁ , ଯଦି ଆମେ ମୋକ୍ଷ ର ପଥକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚାହୁଁ, ଯଦି ଆମେ ଧର୍ମର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଙ୍କ କିରଣଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ, ତେବେ ଆମେ ଉଦ୍ଦେ ଶ୍ୟ ପୂର୍ବକ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଧ ୟନ କରିବା ଆବଶ୍ୟ କ; କାରଣ

> ବାଇବେଲର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ଓ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମାନେ ଦିବ୍ୟ ଉଦ୍ଧାର-ଯୋଜନା ଉପରେ ମହିମାର ସ୍ପଷ୍ଟ କିରଣ ପ୍ରକାଶ କରେ, ଯେଉଁ ମହାନ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ବୁଝାଯାଇନାହିଁ।" The 1888 Materials, 403.

ଏହି କଥନଟି 1888 ସମୟକାଳରେ ତାଙ୍କର ସାକ୍ଷ୍ୟରୁ ଗ୍ରହୀତ, ଏବଂ ସେ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି ଯେ ବିଦ୍ରୋହୀମାନେ ବାଲୁ ଉପରେ ଏକ ଭିତ୍ତି ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି, ଯଦ୍ୟପି ସେମାନେ ଏହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ସେ କହନ୍ତି, "ଯେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସତ୍ୟକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିବା ବୋଲି ଦାବି କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ଲୋକ ସେହି ବିଶ୍ୱାସ କ'ଣ, ଯାହା ଏକଦା ସନ୍ତମାନଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ କରାଯାଇଥିଲା—ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା—ତାହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ। ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପୁରୁଣା ସୀମାଚିହ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ସୁରକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କୁସୁମ୍ଭ ଏବଂ ଉଦାସୀନ ଅଟନ୍ତି।" ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଓଦିକିଆର ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବା ବୋଲି ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, କାରଣ ସେମାନେ "କୁସୁମ୍ଭ"। ଏବଂ ସେ ଚିହ୍ନିତ କରନ୍ତି, "ସେହି ବିଶ୍ୱାସ ଯାହା ଏକଦା ସନ୍ତମାନଙ୍କୁ ସମର୍ପିତ କରାଯାଇଥିଲା—ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ମହିମାର ଆଶା।" ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ହେଲେ ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତରର ଶିଳା, ଏବଂ ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତରର ଶିଳା ଭାବେ, ସେ ମିଲ୍ଲରଙ୍କ ସ୍ୱପ୍ନର ରତ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

> "ସଚେତନବାଣୀ ଆସିଛି: 1842, 1843 ଓ 1844 ମସିହାରେ ଯେତେବେଳେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ଆସିଲା, ସେହି ସମୟରୁ ଆମେ ଯେ ବିଶ୍ୱାସର ଭିତ୍ତି ଉପରେ ନିର୍ମାଣ କରୁଆସୁଛୁ, ତାହାକୁ ବିଚଳିତ କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି କିଛିକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ। ମୁଁ ଏହି ସନ୍ଦେଶରେ ଥିଲି, ଏବଂ ସେତେବେଳୁ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଜଗତର ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ରହିଛି, ଯେ ଆଲୋକ ଈଶ୍ୱର ଆମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ତାହା ପ୍ରତି ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହୋଇ। ଆମେ ଆମ ପାଦକୁ ସେହି ମଞ୍ଚରୁ ହଟାଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ କରୁନାହୁଁ, ଯାହା ଉପରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସ୍ଥାପିତ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନ୍ତରିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥିଲୁ, ଆଲୋକର ଖୋଜରେ। ତୁମେ କି ଭାବୁଛ କି ଈଶ୍ୱର ମୋତେ ଯେ ଆଲୋକ ଦେଇଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାହା ତ୍ୟାଗ କରିପାରିବି? ସେହି ଆଲୋକ ଅନାଦି ଶିଳା ପରି ହେବାକୁ ଥାଏ। ଯେତେବେଳେ ଠାରୁ ଏହା ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେତେବେଳୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହା ମୋତେ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଆସୁଛି।" Review and Herald, April 14, 1903.

ସେ ବିଦ୍ରୋହୀମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବାସ୍ତବତାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି, ଯେମାନେ ଇଯେକିଏଲଙ୍କ ପ୍ରାଚୀନ ପୁରୁଷମାନେ ଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ କହନ୍ତି, "ସେମାନେ କାରଣରୁ ପରିଣାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁକ୍ତି କରୁନାହାନ୍ତି।" ଦୁଷ୍ଟମାନେ କାରଣରୁ ପରିଣାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁକ୍ତି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ କିମ୍ବା କରିବାକୁ ଚାହୁଁନାହାନ୍ତି। 1888 ମସିହାର ସାଧାରଣ ସମ୍ମେଳନ ଅଧିବେଶନର ପରିଣାମ ଏତେ ବିଦ୍ରୋହପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା ଯେ ସିଷ୍ଟର୍ ହ୍ୱାଇଟ୍ ପ୍ରସ୍ଥାନ କରିବାକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତୀୟ ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ତାଙ୍କୁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଯେ ସେ ଅବଶ୍ୟ ରହିବେ ଏବଂ କୋରହ, ଦାଥାନ ଓ ଅବୀରାମଙ୍କ ବିଦ୍ରୋହର ସମାନ୍ତର ଇତିହାସକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବେ। ପ୍ରାଚୀନ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହ ଥିଲା ପରିଣାମ, ଏବଂ ତାହାର କାରଣ ଥିଲା 1856 ମସିହାରେ "ସାତ କାଳ"ର ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ଆଲୋକ ସହ ଆସିଥିବା ଲାଓଦିକୀୟ ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ; ଏବଂ ପରେ ତାହା 1863 ମସିହାରେ ଭିତ୍ତିସ୍ତମ୍ଭମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିଦ୍ରୋହରେ ତୀବ୍ରତର ହେଲା, ଯାହା ପରେ ପ୍ରଥମେ ବାଇବେଲ ଉପରେ ଏବଂ ତାପରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ଆତ୍ମା ଉପରେ ଆକ୍ରମଣକୁ ନେଇଗଲା, ସହିତେ କେଲଗଙ୍କ ଆତ୍ମବାଦର ପ୍ରବେଶ ମଧ୍ୟ ଘଟିଲା।

ନିଶ୍ଚୟ ଇତିହାସର ସମସ୍ତ କାଳ ଜୁଡ଼ି ପ୍ରାଚୀନ ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଇତିହାସକାରମାନେ ସେହି ବିଦ୍ରୋହ ସହ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ସତ୍ୟଗୁଡ଼ିକୁ ଆବର୍ଜନା, ପରମ୍ପରା, ପ୍ରଥା ଏବଂ କଳ୍ପକଥାର ପଦାର୍ଥରେ ଢାକି ରଖିଛନ୍ତି, କାରଣ ସେପରି ବିଦ୍ରୋହରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରୁଥିବାମାନେ ସଦା ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି।

> ହାୟ ସେମାନଙ୍କୁ, ଯେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ପରାମର୍ଶକୁ ଯେହୋବାଙ୍କୁଠାରୁ ଗଭୀରରେ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, ଯେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଅନ୍ଧକାରରେ ରହେ, ଏବଂ ସେମାନେ କହନ୍ତି, "ଆମକୁ କିଏ ଦେଖୁଛି? ଏବଂ ଆମକୁ କିଏ ଜାଣୁଛି?" ଯିଶାୟ 25:19।

ଏହି ପଦ୍ୟରେ ଯେ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଯିଶାୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସେଇମାନେ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେ "ଯିରୁଶାଲେମରେ ଏହି ଜନତା ଉପରେ ଶାସନ କରୁଥିବା ଉପହାସକାରୀ ପୁରୁଷମାନେ" ବୋଲି ପରିଚୟ କରାନ୍ତି, ଏବଂ ସେମାନେ ଏହି ସେଇ ପ୍ରାଚୀନ ପୁରୁଷମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଯିହିଜେକଲ ଅଧ୍ୟାୟ ଆଠରେ ଜନତାଙ୍କର ଅଭିଭାବକ ହେବାକୁ ଥିଲେ।

ଯିହିଜେକଲଙ୍କ ସାକ୍ଷ୍ୟରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଘୃଣ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟରେ, ଯାହା ଆଡଭେଣ୍ଟିଜିମ୍‌ର ଦ୍ୱିତୀୟ ପିଢ଼ିକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ସେମାନେ ଯିଶାୟଙ୍କ ଉପହାସକାରୀ ପୁରୁଷମାନେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାନ୍ତି, ତାହାର ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି, “କାରଣ ସେମାନେ କହନ୍ତି, ପ୍ରଭୁ ଆମକୁ ଦେଖୁନାହାନ୍ତି; ପ୍ରଭୁ ପୃଥିବୀକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଛନ୍ତି” (ଯିହିଜେକଲ 8:12)।

ସେହି ଐତିହାସିକ ପୁନର୍ଲେଖକମାନଙ୍କ ଉପରେ “ହାୟ” ଘୋଷିତ ହୋଇଛି, ଯେମାନେ 1888 ମସିହାରେ ଘଟିଥିବା ଏବଂ ସେଥିପୂର୍ବରୁ ଉଦ୍ଭବିତ ବିଦ୍ରୋହର ସତ୍ୟକୁ ଢାକିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଜାରି ରଖିବୁ।

> “ମିନିଆପୋଲିସ୍‌ରେ ହୋଇଥିବା ସଭାଗୁଡ଼ିକ ବିଷୟରେ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ସହ କହିବାକୁ ହେବ। ଏକ ସମୟରେ ମୁଁ ସଭା ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲି, କାରଣ ସେଠାରେ ବ୍ୟାପ୍ତ ଥିବା ପ୍ରବଳ ବିରୋଧୀ ଆତ୍ମାକୁ ମୁଁ ଦେଖିଥିଲି ଏବଂ ଅନୁଭବ କରିଥିଲି। ଭ୍ରାତା ମୋରିସନ୍ ଓ ଭ୍ରାତା ନିକୋଲାଙ୍କ ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରକ ଶକ୍ତି ସହ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ଯେ ଆତ୍ମା ଥିଲା, ତାହାକୁ ମୁଁ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱୀକାର କରିପାରିଲି ନାହିଁ। ତୁମେ କେମିତି ଆତ୍ମାର ଥିଲେ, ଏହା ବିଷୟରେ ମୁଁ ଏକ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ କରିପାରେ ନାହିଁ। ନିଶ୍ଚୟ, ସେହି ଆତ୍ମା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ନ ଥିଲା, ଏବଂ ତୁମେ ଯେଣ୍ଟା ଏହି ଭ୍ରମରେ ଅବିରତ ରହିନଯାଅ, ସେହିକାରଣରୁ ମୁଁ ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଲେଖୁଛି। ”
>
> “ମିନିଆପୋଲିସ୍‌ରେ ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ରହିବି ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିଥିବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ରାତିରେ, ସ୍ୱପ୍ନରେ କିମ୍ବା ରାତ୍ରି-ଦର୍ଶନରେ—ଏହା କେଉଁଟି ଥିଲା ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତଭାବେ କହି ପାରେ ନାହିଁ—ଏକ ଉଚ୍ଚକାୟ, ଆଜ୍ଞାଦାୟକ ପ୍ରତିଚ୍ଛବିସମ୍ପନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ମୋ ପାଖକୁ ଏକ ସନ୍ଦେଶ ଆଣିଲେ ଏବଂ ମୋତେ ପ୍ରକାଶ କଲେ ଯେ, ମୋ କର୍ତ୍ତବ୍ୟସ୍ଥାନରେ ଦୃଢ଼ ହୋଇ ରହିବା ମୋ ପାଇଁ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା, ଏବଂ ପରମେଶ୍ୱର ସ୍ୱୟଂ ମୋର ସହାୟକ ହେବେ ଏବଂ ସେ ଯେଉଁ କଥାମାନେ ମୋତେ କହିବାକୁ ଦେବେ, ସେଗୁଡ଼ିକ କହିବା ପାଇଁ ମୋତେ ସ୍ଥିର ରଖିବେ। ସେ କହିଲେ, ‘ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ଉତ୍ଥାପିତ କରିଛନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଅନନ୍ତ ବାହୁଦ୍ୱୟ ତୁମ ତଳେ ଅଛି। ଏହି ସଭାରୁ ଜୀବନ ପାଇଁ କିମ୍ବା ମୃତ୍ୟୁ ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତିମାନେ ଗ୍ରହୀତ ହେବେ; ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କାହାରି ନିଶ୍ଚୟ ବିନାଶ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମିକ ଅଭିମାନ ଏବଂ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ଏମିତି ଭାବେ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିଦେବ ଯେ ଯୀଶୁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କର ଶକ୍ତିକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଦିଆଯିବ ନାହିଁ। ସେମାନେ ପୁନର୍ବାର ଭ୍ରମମୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ, ଅନୁତାପ କରିବା ପାଇଁ, ନିଜ ପାପମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ପାଇଁ, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବା ପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୁଯୋଗ ପାଇବେ, ଯେଣେକି ସେ ତାଙ୍କୁ ସୁସ୍ଥ କରିବେ।’”
>
> “ସେ କହିଲେ, ‘ମୋତେ ଅନୁସରଣ କର।’ ମୁଁ ମୋର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କଲି, ଏବଂ ସେ ମୋତେ ସେହି ବିଭିନ୍ନ ଘରମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ନେଇଗଲେ, ଯେଉଁଠାରେ ଭାଇମାନେ ନିଜ ନିବାସ କରୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେ କହିଲେ, ‘ଏଠାରେ କହାଯାଉଥିବା କଥାଗୁଡ଼ିକ ଶୁଣ, କାରଣ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅଭିଲେଖର ପୁସ୍ତକରେ ଲିଖାଯାଇଛି, ଏବଂ ଏହି କଥାଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଦଣ୍ଡାଦେଶମୂଳକ ଶକ୍ତି ବହନ କରିବେ, ଯେମାନେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ସେହିପରି ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଯାହା ଉପରୁ ଆସୁଥିବା ଜ୍ଞାନର ଆତ୍ମାନୁସାରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ସେହି ଆତ୍ମାନୁସାରେ ଯାହା ଉପରୁ ଅବତରଣ କରେନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତଳରୁ ଆସେ।’”
>
> “ମୁଁ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୋଇଥିବା ଏମିତି କଥା ଶୁଣିଲି, ଯାହା କହିଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ସେହି କଥା ପାଇଁ ଲଜ୍ଜିତ କରିବା ଉଚିତ ଥିଲା। ବ୍ୟଙ୍ଗ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ଟୀକା-ଟିପ୍ପଣୀ ଜଣେଠାରୁ ଅନ୍ୟଜଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଥିଲା, ଏବଂ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଭ୍ରାତା A. T. Jones, E. J. Waggoner, ଓ Willie C. Whiteଙ୍କୁ, ଏବଂ ମୋତେ ମଧ୍ୟ, ଉପହାସ କରୁଥିଲେ। ମୋର ସ୍ଥିତି ଓ ମୋର କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ସେମାନେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଟିପ୍ପଣୀ କରୁଥିଲେ, ଯେଉଁମାନେ ତ ତାହାର ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଜ ପ୍ରାଣକୁ ନମ୍ର କରିବା ଏବଂ ନିଜ ହୃଦୟକୁ ସଠିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଣିବାର କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୁକ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ଥିଲା। ଦେଖିବାକୁ ଏପରି ଲାଗୁଥିଲା ଯେ, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କଳ୍ପିତ ଅନ୍ୟାୟ ଏବଂ ନିଜମାନଙ୍କର ଭ୍ରାତାମାନଙ୍କ ଓ ସେମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ କଳ୍ପନାଜାତ ଉକ୍ତିମାନଙ୍କ ଉପରେ ମନ ଲଗାଇ ରହିବାରେ ଏକ ପ୍ରକାର ମୋହ ଥିଲା—ଯାହାର ସତ୍ୟରେ କୌଣସି ଆଧାର ନଥିଲା—ଏବଂ ସନ୍ଦେହ, ପ୍ରଶ୍ନ, ଅବିଶ୍ୱାସ ଏବଂ ସନ୍ଦେହବାଦର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ତୀକ୍ଷ୍ଣ କଥା କହିବା, ଲେଖିବା ଓ ସନ୍ଦେହ କରିବାରେ।”
>
> ମୋର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ କହିଲେ, ‘ଏହା ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ପୁସ୍ତକମାନଙ୍କରେ ଲିଖିତ ଅଛି। ଏହି ଆତ୍ମା ସତ୍ୟର ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମା ସହ କୌଣସି ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ରଖିପାରେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ପ୍ରତିରୋଧର ଆତ୍ମାରେ ମତ୍ତ ହୋଇଅଛନ୍ତି

ଏବଂ ମଦ୍ୟପ ପୁରୁଷ ଯେପରି ଜାଣେ ନାହିଁ କେଉଁ ଆତ୍ମା ତାହାର କଥା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛି, ସେପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ କେଉଁ ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କର କଥା କିମ୍ବା କାର୍ଯ୍ୟକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଛି। ଏହି ପାପ ବିଶେଷରୂପେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତି ଗୁରୁତର ଅପରାଧ। ଏହି ଆତ୍ମାରେ ସତ୍ୟ ଓ ଧାର୍ମିକତାର ଆତ୍ମା ସହ କୌଣସି ଅଧିକ ସାଦୃଶ୍ୟ ନାହିଁ, ଯେପରି ସେହି ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ଯାହା ଯିହୁଦୀମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରିବାକୁ, ସମାଲୋଚନା କରିବାକୁ ଏବଂ ବିଶ୍ୱର ଉଦ୍ଧାରକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଉପରେ ଗୁପ୍ତଚର ହେବା ପାଇଁ ଏକ ଗଠବନ୍ଧନ ଗଢ଼ିବାକୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା।'

"ମୋର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ମୋତେ କହିଲେ ଯେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟହୀନ କଥାବାର୍ତ୍ତାର, ସେହି ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳ ଭିଡ଼ର ଆଲୋଚନାର ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ଥିଲେ, ଯାହା ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲା ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ସେହି କଥାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରିତ କରିଥିଲା। ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ନିଜନିଜ କକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ଦୁଷ୍ଟ ଦୂତମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରବେଶ କଲେ, କାରଣ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଦ୍ୱାର ବନ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିନଥିଲେ। ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆତ୍ମାର ନମ୍ରତା କିଛିମାତ୍ର ନଥିଲା। ପ୍ରାର୍ଥନାର ସ୍ୱର ବହୁତ କମ୍ ଶୁଣାଯାଉଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସମାଲୋଚନା, ଅତିରଞ୍ଜିତ କଥନ, ଅନୁମାନ ଓ କଳ୍ପନା, ଇର୍ଷ୍ୟା ଓ ଈର୍ଷା, ଅଶୁଭ ସନ୍ଦେହ ଏବଂ ମିଥ୍ୟା ଅଭିଯୋଗ ସବୁଠାରେ ଚାଲିଥିଲା। ସେମାନଙ୍କ ଚକ୍ଷୁ ଯଦି ଖୋଲାଯାଇଥାନ୍ତା, ସେମାନେ ସେହି ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖିଥାନ୍ତେ ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଭୟଭୀତ କରିଦେଇଥାନ୍ତା—ଦୁଷ୍ଟ ଦୂତମାନଙ୍କର ଉଲ୍ଲାସ। ଏବଂ ସେମାନେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିଥାନ୍ତେ ଯେ, ଜଣେ ପ୍ରହରୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଶୁଣିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି କଥାମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱର୍ଗର ପୁସ୍ତକମାନରେ ଲେଖି ରଖିଥିଲେ।"

"ତାହାପରେ ମୋତେ ଜଣାଇ ଦିଆଗଲା ଯେ, ଏହି ସମୟରେ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଶିକ୍ଷାସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକରେ କୌଣସି ଅବସ୍ଥାନ ବିଷୟରେ, କ'ଣ ସତ୍ୟ ତାହା ବିଷୟରେ କୌଣସି ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବା, କିମ୍ବା ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ତଦନ୍ତର କୌଣସି ଭାବନା ଆଶା କରିବା ନିର୍ବ୍ୟର୍ଥ ହେବ; କାରଣ ସେମାନେ ଯେପରି ଇହୁଦୀମାନେ କରିଥିଲେ ସେପରି, ନିଜମାନେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା କୌଣସି ବିଷୟ କିମ୍ବା ଅବସ୍ଥାନରେ ଧାରଣାର କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନକୁ ଅନୁମତି ନ ଦେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମହାଜୋଟ ଗଠନ କରିଥିଲେ। ମୋର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ ମୋତେ ଅନେକ କଥା କହିଥିଲେ, ଯାହା ଲେଖିବା ପାଇଁ ମୋର କୌଣସି ସ୍ୱାଧୀନତା ନାହିଁ। ମୁଁ ନିଜକୁ ବିଛଣାରେ ଉଠି ବସିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିଲି, ଶୋକ ଓ ବ୍ୟାକୁଳତାର ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମାରେ, ଏବଂ ସେହି ସହିତ ସଭାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳରେ ଦୃଢ଼ତାର ସହ ଅବିଚଳ ରହିବାକୁ, ଏବଂ ପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ—ଯିଏ ମୋତେ କିପରି ଆଗେଇବା ଏବଂ କେଉଁ ପଥ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ହେବ ବୋଲି କହିବେ—ଏକ ଦୃଢ଼ ସଙ୍କଳ୍ପର ଆତ୍ମା ସହିତ।"
The 1888 Materials, 277, 278.